

Lương Sĩ Hằng

Xây Dựng và Đoàn Kết

Xây Dựng và Đoàn Kết

Cabramatta ngày 2 Tháng 12 Năm 1984

Thưa các bạn !

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội chung thiên
đề hướng thượng và bàn bạc trong sự
thanh tịnh để tìm hiểu con đường tiến hóa
của tâm linh.

Ở thế gian, luân hồi, luân hồi nhiều kiếp, điều luyện
theo trình độ phước, huệ. Mỗi người một hoàn cảnh
khác nhau, một bệnh hoạn khác nhau, luôn luôn
theo dõi và học thanh tịnh để vượt qua mọi trở ngại.
Chúng ta đã qua rất nhiều trạng thái, ngày hôm nay
mới có cơ duyên để học Đạo và thực hiện Đạo Pháp.
Tôi đã thường nói cho các bạn nghe rằng, bệnh do
tánh sanh, tướng do tâm phát. Mỗi người chúng ta

đều có bệnh, nếu chúng ta vẫn núp trong cái bản tánh eo hẹp cố chấp si mê, thì không sao vượt khỏi một cái bệnh nan y mà chính ta đã tạo cho ta.

Ngày hôm nay các bạn hướng thượng lo tu, và phát tâm ngồi lại với nhau, giữa người Việt Nam và Việt Nam, nhưng lắm lúc lại muốn xa nhau, cũng vì cái bản chất cống cao ngạo mạn, cứ cho rằng mình hiểu hơn người khác, ta giỏi hơn người khác, địa vị ta cao hơn người khác, nhưng mà không hiểu rằng cái bản tánh đó nó đã đưa ta vô chỗ tăm tối mà không hay, thiếu nhẫn, thiếu hòa, thiếu thương yêu, tha thứ. Cho nên cái bản chất eo hẹp, nó lại bành trướng, và nó nhận chìm tâm thức, nhận chìm sự sáng suốt của chính ta. Cho nên càng tu lại càng thoái bộ, uổng cho một kiếp người đã có cơ hội học hỏi từ giai đoạn một, nhưng ngày hôm nay lại đâm ra trì trệ. Hỏi, tại ai? Các bạn càng tu

càng nghiên ngẫm, “Chính tại ta.” Ta là người có khả năng đưa ta đi lên tới tột cùng, mà chính ta là người đã tự giam hãm tâm hồn sáng suốt của chính mình.

Cho nên Trời Phật đã cho chúng ta một cơ hội học hỏi một cái phương pháp cởi mở. Các bạn bước vào thiên đường, tư tưởng thả lỏng, và để tìm hiểu cõi thiêng liêng có hợp tác trên tinh thần xây dựng tu học với chúng ta không? Cho nên lắm lúc các bạn cũng có lời qua tiếng lại, rồi cảm thấy ta còn tự ái. Đụng với nhau rồi mới thấy rõ, tự ái là vách tường trở ngại tâm linh tiến hóa; nó là nguy hiểm nhất, và nó đã làm cho chúng ta mất rất nhiều cơ hội gần nhau và học hỏi với nhau. Cho nên càng ngày các bạn càng tu, cái thức bình đẳng khai mở, các bạn thấy huynh đệ rất quý, mỗi một động tác nào ở xung quanh các bạn đều vì bạn, và giúp bạn. Nếu các bạn đạt cho tới sự thanh tịnh rồi, các

bạn thấy quý báu vô cùng. Cho nên các bạn lắm lúc cũng chán nản, rồi không biết đi đâu; cũng trở về với những bạn đạo ở trong thức bình đẳng, kẻ lớn tuổi, người tuổi trẻ. Thế gian cho là điên, cho là sáng suốt, cũng đồng hội với nhau để học hỏi, và ước mong sớm trở về cơ qui nhất, huynh đệ một nhà, hiểu được nguyên căn nguồn cội, hiểu được của cải vô cùng là của Thượng Đế, thì chúng ta không có xa lạ lẫn nhau, nhưng mà lúc nào cùng nhìn ra chân tướng của huynh đệ tử muội một nhà, có cha mẹ trên trời, có nơi trú ngụ của tâm thức.

Ngày hôm nay chúng ta lại có cơ hội đồng chung thiên, bạn bè khắp năm châu đã gửi lời chúc tụng chúng ta và cũng ước mong gặp chúng ta. Càn khôn vũ trụ ở bên trên biết được chúng ta tiến hóa tới trình độ cao siêu hơn, rất mừng và vẫn đón tiếp chúng ta. Lấy gì để chứng minh?

Ngày hôm nay các bạn tu trong chấp chững, nhưng mà có một người nào đến muốn hỏi con đường tu, các bạn luôn luôn hoan hỷ chỉ dẫn cho những người khác được tu. Thì chúng ta không có cái lí do gì dụng cái tự ái mà chặn đứng tâm linh của chính ta, cũng như chặn đứng tâm linh của những người khác. Một chút xíu việc phước đức độ cho mọi người có cơ hội tiến hóa, chúng ta không nên ngăn chặn. Phải thực thi, phải mở đường để cho mọi người có cơ hội xây dựng dũng trí thanh tịnh để tiến hóa.

Hỏi tại sao cứ nói chuyện dũng trí thanh tịnh? Dũng trí thanh tịnh là, tui không còn núp trong cái bản tánh tự ái nữa. Một chuyện gì tôi thấy không được, không đúng, nhưng mà tôi vẫn dùng cái sự thanh tịnh, tha thứ và thương yêu để tìm hiểu sự sai lầm của chính tôi. Thì đó mới là cái phương thức vun bồi dũng trí thanh tịnh. Trong

lúc mọi người không chịu được, nhưng mà tôi vẫn vui vẻ chịu được, để tìm hiểu. Cái chịu đựng này nó có hại cho chính tôi không? Kỳ thật, Không. Các bạn cũng đã biết, không nhiều thì ít con đường chính trị, quá khứ của các bạn đã làm, trong ngành nghề chuyên môn, mình thấy rằng, rốt cuộc cũng phải tha thứ. Vậy thì chúng ta nuôi dưỡng cái tinh thần đó trước, hay là chúng ta chặn đứng cái tinh thần đó? Cho nên khi mà chúng ta nuôi dưỡng được tinh thần đó rồi, chúng ta thấy rằng chỉ có lợi, không có hại; lợi cho tất cả và đi tiến tất cả.

Cho nên mỗi khi mỗi thiền đường khắp thế giới được nghe băng trong giờ thiền giác. Trong lúc nghe băng, những sự thắc mắc của tâm hồn chúng ta được cởi mở và thanh tịnh, được hiểu thêm sự sai lầm của chính mình. Đó kêu bằng Giác. Mà giác được rồi thì chúng ta phải giữ

lấy và vun bồi tiếp tục, để cho nó mở đường tiến hóa càng ngày càng thanh nhẹ hơn, thì cái bệnh nan y của chính ta càng ngày càng được cứu rỗi. Mỗi người đều có một cái bệnh nan y, theo tình hình của vạn vật, tình hình của thể xác, mà nó làm cho chúng ta lo âu và bận rộn vô cùng. Nếu chúng ta biết tự tu tự tiến trong sự trầm lặng khai tâm mở trí, thì cái bản tánh eo hẹp của chúng ta lại sẽ được xóa bỏ trong tâm hồn sáng suốt của chính chúng ta. Lúc đó chúng ta thấy rằng không còn kẻ lớn người nhỏ, mà chỉ còn sự thanh tịnh và sáng suốt là quan trọng nhất trong cuộc hành trình hiện tại của chính chúng ta.

Dung lượng tha thứ của các bạn càng ngày càng bành trướng, các bạn thấy sung sướng quá, tâm hồn các bạn luôn luôn ôm lấy nhau và hỗ trợ cho nhau. Chúng ta, một khối người nhỏ, biết thương yêu, biết tha thứ, quý biết là bao

nhiều! Tâm lẫn thân của chúng ta đều yên ổn khi chúng ta ngồi chung nhau, mỗi lúc mỗi khai mở và thanh thoát hơn, cảm thấy chúng ta đang sống trong giây phút nhàn hạ của cả càn khôn vũ trụ đã và đang ban bố cho chúng ta. Chúng ta là người tiếp nhận và thực hành. Cho nên chúng ta đã thực hành, thì chúng ta thấy. Bao nhiêu trận, những người bạn đạo Vô Vi bước vào thiên đường, không biết bao nhiêu trận, đụng đầu trong tâm thức, chấp việc này, chấp việc kia, chấp việc nọ, “Tại sao, tại sao, tại sao, tại sao?” Đó. Cho nên các bạn thấy rằng, “Vì ta, vì ta, vì ta,” mới có cái “Tại sao, tại sao, tại sao?” Nếu chúng ta vì mọi người, thì không có cái chữ “Tại sao?” chỉ có, “Đúng, đúng, đúng,” Việc gì cũng là đúng, đã và đang giúp đỡ trong tình thần xây dựng tâm hồn tiến hóa của chúng ta.

Cho nên luôn luôn tôi luôn kêu gọi các bạn phải thực hiện kỳ được tha thứ thương yêu, nhiên hậu nó mới có biết được cái giá trị nhân hòa. Càng tha thứ, càng thương yêu, càng thấy giá trị nhân hòa nó đưa các bạn đến đích rất dễ dàng. Luyện được tánh, xây dựng được tâm, thì sự thanh thoát nó sẽ biểu hiện trong cặp mắt, ánh hào quang của bộ đầu các bạn, sẽ được liên hệ trong giới thanh tịnh vô cùng. Chúng ta ngồi đây nhắm mắt chung thiền, trật tự trong nội tâm của chúng ta nó luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn được khai triển.

Chúng ta thấy rõ mọi âm thanh, mọi lời nói, mọi sự thay đổi của tâm hồn chính chúng ta, và thấy chúng ta đã sai, và đang luận sai trong tâm thức. Cho nên chúng ta phải thả lỏng tất cả, không nên kèm chế, mà tạo động. Càng thả lỏng thì càng minh tâm. Càng minh tâm lại càng kiến tánh. Minh tâm kiến tánh

rồi mới có khả năng chứa chân lý vào tâm thức. Khi chứa đựng được chân lý, thì chúng ta có một triết lý sống theo lẽ sống rất rõ ràng. Sự eo hẹp sẽ tan biến mất, không còn nuôi dưỡng trong phạm vi chật hẹp nữa, nhưng mà hòa tan trong cái phạm vi lớn rộng, để tận hưởng thanh quang điển lành của Bề Trên lúc nào cũng thanh nhẹ, lúc nào cũng ân độ, lúc nào cũng giải bày tâm sự với chúng ta. Càng thanh nhẹ các bạn càng nhận được. Càng nhận được sự thanh nhẹ đó rồi các bạn thấy, Bề Trên đâu có xa chúng ta. Chính chúng ta là người xa Bề Trên. Chính ta là người đã cắt giảm môi trường liên hệ của tâm linh. Tội ta rất nhiều, ta đã tạo sự tăm tối cho chính ta, mà tưởng lầm là khôn ngoan, tưởng lầm là đã thức giác, tưởng lầm là đã hiểu hết. Cho nên tội ta, ta làm ta không hay.

Cho nên nhiều bạn đã thức tâm và ráng dày công tu luyện. Trong lúc tham thiền, quên hết tất cả mọi sự việc, nhưng mà khi thiền xong, cảm thấy mình vẫn còn trì trệ, vẫn còn tăm tối, chưa thật sự cởi mở. Đã hứa với lòng mình, hứa với tâm ta rằng không còn chấp nữa, không còn mê nữa, nhưng mà ngày hôm nay chúng ta thiền rồi, chúng ta thấy vẫn còn chấp mê giữa bạn đạo và bạn đạo. Chúng ta đã thấy rõ điều này. Chúng ta nên dày công thêm chút nữa, lui về dung điểm thanh tịnh mà giải tỏa những sự phiền muộn sai quấy có thể xảy ra ở tương lai vì bản tánh chật hẹp của chính ta.

Càng tu càng thấy rõ sự trì trệ của chính mình. Đó là đại phước. Nên đi sâu vào vấn đề. Càng đi sâu, bật, các bạn xách bóng đèn đó mà đi sâu, đi sâu, đi sâu vào trong bóng tối thì bóng tối kia không còn nữa. Chiếu thẳng vào bóng tối thì bóng tối không còn lan

tràn nữa, và nó sẽ giết đi. Chúng ta nguyện tu một kiếp để đạt một chút sáng suốt của chư Phật chư Tiên đã ân độ cho chúng ta, cũng mãi nguyện rồi. Nhiều người ôm cái bản tánh eo hẹp, trì trệ, trôi sạt mãi mãi, thất hứa với chính mình, buồn khổ vô cùng, thâu đêm khó ngủ, cũng vì bản chất ngu muội đó. Làm sao xóa bỏ nó? Ngoài sự thực hành thì không có thể nào bỏ được. Cho nên chúng ta cố gắng thực hành cho nhiều để trở về với cái hòa đồng căn bản, nhiên hậu chúng ta mới thấy rõ Đạo, thì chúng ta mới hành Đạo. Không thấy rõ giá trị của sự quân bình, chúng ta không bao giờ đạt được quân bình. Thấy sự giá trị của quân bình, chúng ta không thực hành cho kỳ được sự quân bình, thì sự mê chấp đâu còn nữa? Không quyền mê chấp, rút cuộc đổi lại quyền gì? Tha thứ và thương yêu. Rút cuộc các bạn thấy, ngay trong gia đình các bạn. vợ chồng, con em, gia tộc, trong sự oán trách, chấp mê vô lý. Mà ngày

hôm nay chúng ta tu thiền rồi, chúng ta thấy, chúng ta sai. Mà chúng ta bằng lòng chấp nhận cái sai của chúng ta thì cả gia đình vui. Trong gia đình có một người sai mà chấp nhận sự sai thì cả gia đình mừng, món quà quý.

Thì đại gia đình Vô Vi cũng vậy, một người sai mà chấp nhận sai, hạ mình xuống chịu học hỏi, thì mọi người quý yêu chúng ta, tha thứ nhau. Chính các bạn đã tha thứ nhau và đã từng ôm hôn lấy nhau, quý yêu trong giây phút thức tâm. Hàng ngày các bạn muốn có một gia đình Vô Vi lớn mạnh hơn trong thực hành. Cho nên cái tu mà thực hành là tu sáng suốt. Tu dùng lý thuyết, không thực hành, là tạo sự mờ ám trong tâm thức mà thôi. Cho nên tôi rất mừng là các bạn biết ngòai với nhau, biết tìm hiểu với nhau, biết bàn bạc với nhau, để đem sự sống trong lẽ sống càng ngày càng rõ rệt hơn, cống

hiển cho chung, là điều may mắn cho chúng ta, và tương lai dân tộc ta biết được sự văn minh và hưởng ngay cái căn bản của sự văn minh là tha thứ và thương yêu. Có tha thứ, có thương yêu mới có đoàn kết. Nếu không tha thứ và không thương yêu thì các bạn tu một triệu năm cũng không có sự đoàn kết.

Chúng ta đã lỡ mang cái xác phàm, là Đời, mà tâm chúng ta hướng về con đường giải thoát, là Đạo. Đời Đạo Song Tu. Các bạn đang mang cái xác phàm này là Đời, bệnh hoạn là Đời, ăn uống là Đời, âm thanh nói năng là Đời. Tâm thức cởi mở khai triển là Đạo. Thì luôn luôn phải Đời Đạo song tu, chớ các bạn đừng nói rằng, “tôi tu rồi, tôi không có nghĩ chuyện Đời.” Cái đó là sai rồi các bạn. Xác các bạn còn một giây phút tại thế gian cũng là xác Đời đó bạn. Mình nghĩ coi, nghĩ rõ, chớ lúc ta chết cũng là đời giúp ta, ôm chúng ta đi chôn,

đi lập, chớ Đòi không có bỏ được. Phải Đòi Đạo Song Tu.

Cho nên tôi nói, mỗi người một ngành nghề, phải giữ lấy mà thực hành, thì cái ngành nghề đó nó càng ngày càng tinh vi, và nó sẽ quán thông, rồi cũng là quy nhất. Cho nên không nên chỉ vẽ người ta bỏ nghề này, nghề nọ. Trong sự thực hành, tùy theo trình độ thức giác của chính họ, họ bước qua lãnh vực này, rồi sẽ bước qua lãnh vực khác. Cái chuyện chay mặn, như tôi đã cắt nghĩa, cũng vậy. Nhiều người không ăn chay được, họ cứ ăn mặn và hành cái pháp này, rồi một thời gian đầu điều hòa thì tự động họ ăn chay, lúc đó mới có giá trị, vì họ không có trở lại nữa. Chính họ đã ý thức và họ đã bước qua cái con đường ô trược và trở lại với sự thanh giác trong nội tâm.

Thì chúng ta tu, càng ngày nó phải càng tiến sâu vào trong tâm thức cõi mở, thì mới thấy rõ vị trí của chính chúng ta: đến, rồi đi.

Chúng ta đến để làm gì? Đến để học hỏi. Học hỏi để làm gì? Để ảnh hưởng cho quần chúng. Chịu học hỏi là ảnh hưởng được người khác, mà không chịu học hỏi thì không có ảnh hưởng được người khác. Cho nên nhiều bạn hiện tại tu thì nói tu, tánh ý cũng vẫn còn cố chấp. Mà muốn sửa cái sự cố chấp đó, cứ phạm rồi tái phạm. Vì sao nó lại còn cố chấp? Khi nghe tôi giảng và tôi trình bày những sự thực hành của chính tôi, trước kia tôi không ngoài cái tánh chất đó, cũng là cố chấp. Nhưng mà tôi nhờ quy nguyên nguyên ý của Nam Mô A Di Đà Phật trong thực hành. Cho nên tôi khuyên các bạn nên niệm Phật nhiều, tập trung khai triển tâm thức của chúng ta. Hằng tuần chúng ta nghe băng thuyết giảng, và chúng ta hội lại với nhau để phân tách giá trị của cái

cuốn băng này: Đời nó nằm ở đâu? Đạo nó nằm ở đâu? Làm sao mới khai thác nó ra? Để cho chúng ta đồng hiểu nguyên lai bản tánh của mọi cá nhân, rồi tự nắm lấy cơ hội đó mà khai thác tới tận cùng. Trở về nhà thanh tịnh ngời thiên, bớt nói chuyện động loạn, nhưng mà chúng ta mở tâm mở trí để phân tách cái giác thức trong nội tâm của chính ta.

Thì càng ngày càng đạt được thanh tịnh, sự thiên giác mới có giá trị. Còn càng ngày càng cô động trong sự mê chấp, nhớ người này, nhớ người kia, nhớ người nọ, nói lời, nhớ những lời nói kích bác, nhưng mà không biết lấy oán làm ân. Lời kích bác đó độ chúng ta thường giác: cây gậy cho các bạn đi trong hành trình trở về nguồn cội. Rất rõ rệt. Khi người ta kích bác chúng ta, chúng ta mới thấy rõ sự thanh tịnh của chúng ta đã có chưa? Chúng ta tu thiên là đạt thanh tịnh, nhưng mà thanh

tĩnh chưa có. Hỏi, tu cái gì? Chưa tu! Mà thanh tịnh có, chúng ta mới thấy rằng nhờ đó chúng ta mới được tiến. Nhờ gia đình chúng ta kích động, chúng ta mới có cơ hội tu. Nhờ bạn bè phê phán, chúng ta mới tìm hiểu chiều sâu của tâm thức đang ẩn tàng trong ta.

Mà càng biết được giá trị đó chúng ta bằng lòng bước vào trong, làm việc với Thượng Đế, trực chỉ con đường trở về nguồn cội. Chính Thượng Đế đã ban bố hai mươi bốn trên hai mươi bốn cho cả càn khôn vũ trụ, nhưng mà như sinh bị che lấp trong sự tăm tối, và nói Thượng Đế là một chuyện tưởng tượng, không có sự thật. Có quyền, có quyền nói câu này, vì người trong chỗ tăm tối, không thấy bên ngoài, không thấy bên trên. Người ở dưới đáy giếng có thể nói chuyện của đáy giếng, mà người bước được lên trên mặt giếng

rồi thì thấy cái tâm hồn họ khác hết. Họ thấy rõ cái sự tăm tối eo hẹp trong lúc họ ở đáy giếng. Chúng ta cũng vậy, tu chưa có thể thả lỏng được bộ đầu, còn ôm những sự lo âu trách móc, thì không khác gì một tâm linh đang bị giam hãm ở dưới đáy giếng, chỉ luận đi xét lại những việc giới hạn mà thôi, không có khai triển đến vô cùng và thanh nhẹ. Cho nên phải hành, muốn leo lên mặt giếng thì phải hành, phải tự mình tìm cách để leo lên, không có ai giúp ta leo lên được.

Cho nên ý trí là quan trọng, ý trí chúng ta muốn vượt khỏi đáy giếng mà lên mặt giếng, thì trước hết phải vun bồi, ta nhất định phải lên trên mặt giếng, phải dốc toàn lực nguyên khí của ngũ hành ngũ tạng trong cơ thể chúng ta, và giải tỏa cái ngũ uẩn - bộ đầu, cặp mắt, lỗ mũi, cái miệng, năm.. ,lỗ tai - năm bộ phận này, cho

nó khai thông, thanh nhẹ. Cho nên các bạn đã có cái pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, là khử trực lưu thanh. Càng khử trực lưu thanh thì các bạn thấy rõ, cái xác bạn không khác gì cái ống của hỏa tiễn. Các bạn hít một cái hỏa thanh tịnh, một luồng thanh khí thanh tịnh, đó là một sức mạnh của cả càn khôn vũ trụ. Mà đẩy cái trực khí ra, thì cái thanh nó mới xuất phát đi lên. Nó càng được đẩy ra nhiều thì cái thanh nó càng được tiến hóa nhiều. Đó, cho nên cái hỏa tiễn cũng vậy: Cái lớp này nó lên hết mức rồi nó mới rớt đi, thì còn cái lớp khác nó mới phóng đi xa hơn nữa. Thì cái phương pháp tu của chúng ta không khác gì. Dùng cái năng lực, khả năng sẵn có của chính mình, để thâm cái thanh khí điễn, và phóng ý trí chúng ta tiến thẳng vô trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ, nó mới định. Cho nên các bạn thấy, hỏa tiễn, vệ tinh bay thẳng lên cung trăng, thì nó qua khỏi cái tầng không khí thanh nhẹ, nó cũng vẫn đi

đứng trong một cái chân ý có một chút xiu, là nó bay bổng cả con người.

Cho nên nhiều bạn tu, trung tim bộ đầu mở, ý tưởng thấy xuất, là “tôi đi rồi,” thấy rõ và đã chứng minh được, “tôi đi ra, tôi thấy, cho nó đi ra, nó đi ra. Nhưng mà có lúc muốn đi ra, không đi được. Các bạn thấy không? Vì thiếu thanh tịnh. Động loạn. Chúng ta không đi được, chúng ta mới kiểm điểm rằng, cái ngày đó tôi động loạn ở chỗ nào, tôi nghi ngờ chỗ nào. Tạo sự phức tạp mà lôi cuốn, không được thanh nhẹ. Các bạn đang ngồi đó, nhắm mắt, thanh nhẹ, một chập là có sự nghi ngờ ở xung quanh rồi. Mà không thấy, không biết rằng cái sự nghi ngờ đó là nó đang giúp cho mình kiểm điểm sự thanh tịnh. Hỏi coi, chủ nhân ông có chịu vun bồi sự thanh tịnh và giữ lấy sự thanh tịnh để vượt qua những sự nghi ngờ đó không? Nếu chúng ta giữ

được sự thanh tịnh để vượt qua sự nghi ngờ đó, thì cái chuyện mà xuất nhập không có thay đổi. Đã định rồi thì không có thay đổi. Trong nháy mắt, các bạn có thể đi rất xa, học rất nhiều.

Cho nên những người tu vô vi, xét lý lịch quá trình, họ cũng là một người học giả, học không ít, hiểu không ít, mà hung hăng cũng không ít. Ngày hôm nay họ buông bỏ, họ đi trở về với thanh tịnh. Họ càng ngày càng thấy buông bỏ nhiều hơn để họ đạt được toàn diện thanh tịnh, chứ họ đâu có phải người ngu. Họ thấy rõ nhiệm vụ Đời Đạo Song Tu của họ. Chính họ là một người phản bội lấy họ, phản chắc lấy họ, và lường gạt lấy họ, cho nên họ mới chịu tu. Không phải người khác lường gạt, chính họ đã lường gạt họ, lường gạt rất nhiều kiếp: đưa kế hoạch này, kế hoạch nọ, đủ thứ hết, rút cuộc lường gạt họ, vì thiếu thực hành. Cho nên ngày hôm nay chúng

ta thực hành. Chỉ có người thực hành mới ngồi nói được đạo pháp một đôi chút. Còn thiếu thực hành, dùng lý thuyết, đưa lý ông này, đưa lý ông kia, đưa lý ông nọ, là sự thành công của các ông đó mà thôi, chớ chính sự thành công của các bạn không có. Cho nên cố gắng, thực hiện cho kỳ được. Mọi người chúng ta sẽ thực hiện cho kỳ được và đạt tới sự thành công của chính chúng ta, mới thật sự đóng góp cho quảng đại quần chúng.

Chiến tranh hiện tại, sự gây hấn hiện tại là do gì, do ai? Do sự tâm tối của cá nhân mà tạo thành. Còn nếu chúng ta dẹp được sự tâm tối thì thực hiện được sự sáng suốt của chính mình. Mà mỗi người đóng góp một chút sáng suốt, thì việc gì lớn nhất, động loạn nhất, chúng ta cũng biến nó cũng sẽ nhỏ, và không. Việc lớn biến thành nhỏ và không, mới là người biết làm việc. Mà việc nhỏ cứ

xé cho nó to, và không tiến, thì người đó không biết làm việc. Việc có chút xiu, mà đem ra trong sự gây hấn, tự ái, rồi tạo thiệt lớn, chặn đường bước tiến tâm linh của chính mình. Hỏi chớ, người đó là người gì, người tầm tối hay là người sáng suốt? Đó. Cho nên hàng ngày chúng ta lại thấy sự tầm tối của chính ta. Một cái ý tưởng của các bạn nghĩ sai cho người khác, đó là tầm tối đó bạn. Tất ngay, dẹp hết. Thì, cái thứ nhất là bạn cứu được bạn; cái thứ nhì, sự sáng suốt để thấy rõ cái sự sáng suốt của đối phương mà trao đổi trong chu trình học hỏi, thì mới thấy rõ là cái mức tiến hóa của tâm linh là vô cùng.

Cho nên đừng có tưởng ta lớn tuổi, ta không cần học nữa. Đừng nói rằng “Tôi học rồi nhiều, cái đám này nó còn ngu.” Không đâu. Chúng ta, ngày nay chúng ta tu đây là chúng ta bắt đầu học ngu đó bạn; là giải nghiệp mới kêu bằng

Ngu. Trước kia tại sao các bạn tạo nghiệp? Khôn, mánh lới, mánh mung đủ chuyện. Yêu cũng mánh mung, tìm đủ cách lợi cho chính mình, nhưng mà rút cuộc, cuối cùng lại bị hại mà không hay, là Nghiệp. Ngày hôm nay sự lôi cuốn của hoàn cảnh, con cái, vợ chồng đủ chuyện. Đó là nghiệp lực, mà trước kia chúng ta tưởng là hay. Tôi làm được, ông trời cũng không biết, tôi hay hơn ông trời nữa; không có ông Trời, có tôi không à, tôi có đủ quyền, tôi làm. Nhưng mà ngày hôm nay các bạn thấy nghiệp lực nó lôi cuốn, nó làm cho các bạn trì trệ, khủng hoảng, ăn không được, ngủ không được, bệnh hoạn nó hăm he các bạn, xóa bỏ các bạn bất cứ lúc nào. Lúc đó các bạn mới thấy: sự sai lầm quá lớn, cho nên tạo thành cái nghiệp duyên bất chánh, và nó làm cho tâm thức của bạn mờ ám, không tiến nổi, tưởng lầm của Đời là chánh, quên của Đạo.

Ngày hôm nay các bạn tu rồi mới thấy, cái của Đạo mới thật sự là của của các bạn. Của Đạo là cái gì? Sự quân bình của nội tâm, mới thực sự là các bạn được hưởng, và được ngự nơi đó để học hỏi. Mà chưa đạt tới quân bình thì chưa được. Các bạn học một xấp bằng cấp, cũng vậy đó thôi, vì trong tâm hồn các bạn mất quân bình và không có tiến. Mà các bạn quân bình rồi thì các bạn thấy có cơ hội tiến. Các bạn là người có trách nhiệm để giải quyết nghiệp duyên của chính bạn. Các bạn là một y sỹ nổi danh để tự trị bệnh của chính bạn. Càng suy gẫm càng thấy cái bệnh nan y này, chính nó là thầy ta. Có bệnh này mới thấy sự sai lầm của chủ nhân ông. Có nghiệp thân mới có ăn năn hối cải. Chúng ta đã mang nghiệp thân chúng ta mới thấy rằng phải hành, phải sửa, phải tiến, phải buông bỏ, để trở về cái quyền tối hậu, bất diệt, bất sanh.

Cho nên các bạn đã tu. Tu là tránh cái sự diệt sanh, luân hồi, các bạn mới tu. Mà muốn tránh được diệt sanh luân hồi thì phải thật thà với chính ta. Khi nói gì, phải làm đúng như vậy. Thực hành cho đúng mức. Chúng ta đã phát nguyện với trời đất trước khi chúng ta giáng lâm xuống thế gian, lãnh một nhiệm vụ làm người, học nhân để ảnh hưởng chúng sanh, học hòa để dẫn tiến mọi giới. Cái công tác này chưa hoàn tất được. Trời cho chúng ta có sự thông minh học hỏi hơn người khác, nhưng mà chưa đem ra sử dụng nhân hỏa với mọi giới. Nhưng mà tính cái chuyện vụ lợi cho cá nhân, đâm ra trì trệ, hạnh hy sinh không có, tạo sự giới hạn của chính mình. Tiến không tiến, lùi không lùi, kẹt chính giữa không tiến được, cho nên dùng lý luận biện hộ cho chính mình. Nhưng mà sai vẫn sai, không có thể chối cãi được.

Cho nên các bạn nên sớm thức tâm, lui về với sự thanh tịnh, tu hành. Bàn bạc với nguyên ý chơn giác, cởi mở trong tinh thần xây dựng cơ đồ tâm linh sẵn có của chính chúng ta, và hướng thẳng về trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ, thì việc làm của các bạn tràn giang đại hải, không bao giờ các bạn thất nghiệp. Càng ngày càng nhiều việc. Càng ngày thấy càng phải sửa mình, càng ngày phải thấy càng tu tỉnh, mới là thật sự đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ. Một vĩ nhân lo tu hành chỉ ban bố sự ảnh hưởng của chúng ta cho mọi người, và thực hiện tình thương và đạo đức. Cho nên tâm linh của các bạn là vô cùng, không bị ô nhiễm. Mà nếu các bạn rước sự ô nhiễm, thì sự ô nhiễm tăm tối đó nó sẽ che đậy mức tiến tâm linh của các bạn. Thanh tịnh và sáng suốt là sự khôn ngoan nhất của mọi tâm linh. Nhẫn hòa để tiến, nhẫn hòa để mở, nhẫn hòa để học hỏi tới vô cùng.

Cho nên chúng ta, huynh đệ tử muội, trong một tuần, không nhiều thì ít, không lục đục gia cang, lục đục tình đời, lục đục giữa bạn đạo, phải có. Đó là cái bài học siêu nhiên đã ban bố cho chúng ta. Rồi đến ngày chúa nhật chúng ta lại trả bài trong giây phút thiền định. Thiền định, chúng ta nhắm mắt thực hiện pháp môn, thấy rõ sự sai lầm của chính mình, hoan hỷ chấp nhận và thực hiện tha thứ và thương yêu trước hết, nhiên hậu mới đạt tới sự thanh tịnh và sáng suốt.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn ở ngày hôm nay,/

Cabramatta 2/12/1983

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên